

В Ужгороді відбувся семінар для фахівців районних, міськрайонних управлінь юстиції Закарпатської області на тему:

«Особливості взаємодії органів державної влади з громадянами»

З метою реалізації Національної програми правової освіти населення та в рамках проекту «Підвищення рівня правової обізнаності стосовно прав людини та механізмів їхнього захисту», що спільно реалізується Міністерством юстиції України та Координатором проектів ОБСЄ в Україні, 7 липня 2011 року у м. Ужгороді, у конференц-залі готелю Дуєт плюс відбувся семінар для фахівців районних, міськрайонних управлінь юстиції Закарпатської області на тему: «Особливості взаємодії органів державної влади з громадянами».

З вітальними промовами перед учасниками семінару виступили: Юхта Оксана Григорівна - начальник Управління координації правової роботи та правової освіти Міністерства юстиції України, Ільницький Петро Михайлович - начальник Головного управління юстиції у Закарпатській області та Скрипка Надія - співробітниця проектів Координатора проектів ОБСЄ в Україні.

У ході першої частини семінару перед його учасниками виступила Головка Олена Володимирівна - суддя Дніпропетровського окружного адміністративного суду, з темою: «Надання правової допомоги щодо оскарження рішень, дій і бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх службових та посадових осіб». В другій частині семінару виступила Матвеева Юлія Іванівна - старший викладач кафедри державно-правових наук Національного університету «Києво-Могилянська академія», директор юридичної клініки, яка обговорила з присутніми питання щодо етичних аспектів діяльності правових громадських приймалень та особливостей комунікації в процесі юридичного консультування.

Також, 8 липня відбувся семінар для фахівців райміськуправлінь юстиції Тернопільської, Чернівецької та Івано-Франківської областей.

*Провідний спеціаліст Головного управління юстиції у Закарпатській області
Владислав Товтин*

«ПОРЯДОК ВИЗНАЧЕННЯ РОЗМІРУ АЛІМЕНТІВ»

Частиною четвертою статті 183 Сімейного кодексу України передбачено, що у випадку, якщо після збільшення встановленого законом мінімального розміру аліментів на дитину розмір аліментів, визначений судом у частці від заробітку (доходу) матері, батька дитини, буде меншим ніж мінімальний розмір аліментів, передбачений частиною другою статті 182 цього Кодексу одержувач аліментів має право звернутися до суду з позовом про відповідне збільшення розміру аліментів до платника аліментів.

Також Сімейний кодекс України встановлює, що мінімальний розмір аліментів на одну дитину не може бути меншим, ніж 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, за винятком випадків, визначення розміру аліментів у твердій грошовій сумі.

У разі, якщо розмір аліментів, визначений судом у частці від заробітку (доходу) боржника, буде меншим за 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, стягувач відповідно до внесених змін має право на звернення до суду з позовом про відповідне збільшення розміру аліментів до платника аліментів. У разі задоволення позову аліменти у зміненому розмірі будуть стягуватись від дня набрання рішенням суду законної сили.

Отже, конкретна частка заробітку (доходу) матері, батька (платника аліментів), яка буде стягуватись як аліменти на дитину, у кожному конкретному випадку визначається лише судом.

При визначенні розміру аліментів суд враховує:

- 1) стан здоров'я та матеріальне становище дитини;
- 2) стан здоров'я та матеріальне становище платника аліментів;
- 3) наявність у платника аліментів інших дітей, непрацездатних чоловіка, дружини, батьків, дочки, сина;
- 4) інші обставини, що мають істотне значення.

За таких законодавчих правил нині предметом доказування у справі про стягнення аліментів є розмір частки, вимогу про стягнення якого ставить позивач.

Таким чином, зміна законодавства в частині визначення мінімального розміру аліментів на одну дитину може бути підставою для перегляду постановлених раніше судових рішень про їх стягнення у випадку, якщо після збільшення встановленого законом мінімального розміру аліментів на дитину розмір аліментів, визначений судом у частці від заробітку (доходу) матері, батька дитини, буде менше меншим за 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку.

*Начальник міського відділу державної виконавчої служби Ужгородського міськрайонного управління юстиції
С.В. Хваста*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА КОЖНОГО НА ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ

13 січня 2011 року Верховною Радою України був прийнятий Закон України «Про доступ до публічної інформації» (набрав чинності 10 травня 2011 року, далі – Закон), який визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес. Відповідно до Закону публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом. Закон не поширюється на відносини щодо отримання інформації суб'єктами владних повноважень при здійсненні ними своїх функцій, а також на відносини у сфері звернень громадян, які регулюються спеціальним законом.

Законом встановлено, що інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом, а доступ до неї забезпечується шляхом систематичного та оперативного її оприлюднення в офіційних друкованих виданнях, на офіційних веб-сайтах в мережі Інтернет, на інформаційних стендах та будь-яким іншим способом, а також шляхом надання її за запитами на інформацію.

Що стосується публічної інформації з обмеженим доступом то нею згідно із Законом є конфіденційна, таємна та службова інформація.

Законом передбачається, що не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно, якщо оприлюднення або надання такої інформації не може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Не належать до інформації з обмеженим доступом декларації про доходи осіб та членів їхніх сімей, які претендують на зайняття чи займають виборну посаду в органах влади, або обіймають посаду державного службовця, службовця органу місцевого самоврядування першої або другої категорії. Обмеженому доступу підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений.

Розділ ІУ Закону визначає порядок реалізації права на доступ до інформації за інформаційним запитом – проханням особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Зокрема, статтю 19 Закону передбачено, що запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту.

При цьому, запит на інформацію може бути індивідуальним або колективним і може подаватися в усній, пись-

мовій чи іншій формі (поштою, факсом, телефоном, електронною поштою) на вибір запитувача. Письмовий запит подається в довільній формі. Водночас, Законом встановлюються певні вимоги до запитів.

З метою спрощення процедури оформлення письмових запитів на інформацію особа може подавати запит шляхом заповнення відповідних форм запитів на інформацію, які можна отримати в розпорядника інформації та на офіційному веб-сайті відповідного розпорядника.

Слід враховувати, що розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

У разі якщо запит на інформацію стосується інформації, необхідної для захисту життя чи свободи особи, щодо стану довкілля, якості харчових продуктів і предметів побуту, аварій, катастроф, небезпечних природних явищ та інших надзвичайних подій, що сталися або можуть статись і загрожують безпеці громадян, відповідь має бути надана не пізніше 48 годин з дня отримання запиту, але клопотання про термінове опрацювання запиту має бути об'ґрунтованим.

Разом з цим, у разі якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з об'ґрунтуванням такого продовження.

Слід звернути увагу на те, що розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту лише у випадках коли він не володіє інформацією і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит, або коли інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом, або особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком, а також у разі недотримання вимог до запиту на інформацію (стаття 22 Закону). Відмова в задоволенні запиту на інформацію надається в письмовій формі.

Розпорядник інформації, який не володіє запитуваною інформацією, але який за статусом або характером діяльності відомо або має бути відомо, хто нею володіє, зобов'язаний направити цей запит належному розпоряднику з одночасним повідомленням про це запитувача. У такому разі відлік строку розгляду запиту на інформацію починається з дня отримання запиту належним розпорядником.

Стаття 24 Закону передбачає відповідальність за порушення законодавства про доступ до публічної інформації у разі ненадання відповіді на запит; ненадання інформації на запит; безпідставна відмова у задоволенні запиту на інформацію; неоприлюднення інформації відповідно до статті 15 цього Закону; надання або оприлюднення недостовірної, неточної або неповної інформації; несвоєчасне надання інформації; необґрунтоване віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом; нездійснення реєстрації документів; навмисне приховування або знищення інформації чи документів.

*Начальник відділу документування, контролю виконання та звернень громадян
Головного управління юстиції у Закарпатській області
Т.М. Ляшук*

Визнання та виконання рішень судів України у цивільних справах на території країн-учасниць Співдружності Незалежних Держав

Існують рішення українських судів у цивільних або сімейних справах, виконання яких необхідно здійснити за кордоном, зокрема на території країн-учасниць Співдружності Незалежних Держав.

Чинними міжнародними договорами України про надання правової допомоги у цивільних або сімейних справах передбачена можливість виконання певних категорій рішень, винесених судами однієї Договірної Сторони, на території іншої Договірної Сторони. Зокрема, Конвенція про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах, укладена у м. Мінську 22.01.1993 (далі - Конвенція), передбачає можливість визнання та виконання судових рішень, винесених у цивільних і сімейних справах, а також вироків у частині цивільного позову.

Конвенція діє на території всього СНД, зокрема в Азербайджані, Білорусі, Вірменії, Грузії, Казахстані, Киргизстані, Молдові, Росії, Таджикистані, Туркменістані, Узбекистані та Україні. Відтак – на території СНД застосовуються однакові правила щодо визнання і виконання рішень, винесених судами однієї з цих держав на території решти.

Питання визнання та виконання вищезазначених категорій судових рішень регулює Розділ III зазначеної Конвенції, встановлюючи порядок визнання таких, що набрали законної сили, судових рішень, залежно від того чи потребують вони примусового виконання, чи ні. Рішення, яке не потребує примусового виконання, відповідно до умов статті 52 Конвенції визнається на території будь-якої країни – учасниці Конвенції без спеціального провадження. Однак, це правило не діє, якщо існує рішення суду цієї країни, винесене раніше у такому самому спорі між тими самими сторонами, і воно набрало законної сили, або ж відповідна справа згідно умов, визна-

чених Конвенцією, або згідно внутрішнього законодавства цієї країни відноситься до виключної компетенції її судів.

Коли ж судові рішення потребує примусового виконання (наприклад, про стягнення боргу, стягнення аліментів тощо), згідно вимог статті 54 вказаної Конвенції, воно може виконуватись на території країни – учасниці Конвенції лише після проходження у її компетентному суді спеціальної процедури його визнання та допуску до виконання.

Зацікавленій особі з метою вирішення питання про визнання та допуску до примусового виконання українського судового рішення на території іншої країни - учасниці зазначеної Конвенції необхідно звернутися до суду, який виніс рішення, із заявою про надання сприяння в оформленні пакету документів, передбаченого статтею 53 Конвенції про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах.

Зокрема, з метою підготовки належного пакету матеріалів суд надає наступні документи:

1. Рішення суду або його засвідчену копію;
2. Довідку про те, що рішення суду вже набрало законної сили та підлягає примусовому виконанню;
3. Довідку про те, що сторона (або її представник у випадку процесуальної недієздатності сторони), яка прогнала справу, була належним чином та своєчасно повідомлена про дату та місце судового розгляду;
4. Довідку про те, чи здійснювалося вже часткове виконання рішення на момент складання клопотання про визнання та виконання рішення суду за кордоном, якщо так – зазначається частина рішення, яка вже була виконана, або повідомляється, що на території України виконання рішення не здійснювалося;
5. Документ, який підтверджує угоду сторін, якщо рішення у справі винесено згідно з договірною підсудністю.

Продовження на стор. 2

Визнання та виконання рішень судів України у цивільних справах на території країн-учасниць Співдружності Незалежних Держав

Початок на стор. 1

Відповідно до вимог статті 13 Конвенції усі наведені документи повинні бути належним чином засвідчені судом (підписом суді та гербовою печаткою суду).

Крім цього, зацікавлена особа має додати до зазначених документів своє клопотання про визнання та виконання рішення українського суду, яке складається у довільній формі, на ім'я "компетентного суду" держави, де необхідно виконати судові рішення.

У клопотанні необхідно надати наступну інформацію:

1. Повне прізвище, ім'я та по батькові стягувача, його домашня адреса та, у разі необхідності, рахунок, на який слід перераховувати стягнуті з боржника кошти;

2. Повне прізвище, ім'я та по батькові боржника, його домашня адреса та, якщо це відомо стягувачеві, місце роботи боржника;

3. Повна назва суду, який постановив рішення, дата винесення рішення та його резолютивна частина.

Слід також звернути увагу, що відповідно до умов статті 17 вищезазначеної Конвенції усі документи, що надсилаються з метою її виконання, повинні бути складені російською мовою або містити засвідчений переклад на російську мову.

Таким чином, клопотання про визнання та виконання судового рішення та всі документи, що до нього додаються, доцільно оформлювати одразу російською мовою. Коли рішення суду було винесено українською мовою - до нього слід додати засвідчений переклад на російську.

Направити клопотання разом з документами, передбаченими Конвенцією, зацікавлена особа може напряму до компетентного суду держави, де необхідно виконати рішення (тобто за місцем майбутнього виконання), якщо адреса суду їй відома, або за допомогою Міністерства юстиції України, яке виконує функції центрального органу України щодо виконання цієї Конвенції. В останньому випадку клопотання подається через суд, який виніс рішення у першій інстанції, з метою передачі за допомогою територіального головного управління юстиції до Мін'юсту.

Територіальний орган юстиції обов'язково перевіряє клопотання та додані до нього документи на відповідність умовам Конвенції перш, ніж направити його за належністю.

Головне управління юстиції надсилає документи клопотання до Мін'юсту України, а Міністерство юстиції України надсилає одержані документи до Міністерства юстиції іншої Договірної Сторони Конвенції, яке вживає заходів щодо передачі клопотання для розгляду питання про визнання і виконання судового рішення компетентному суду своєї держави. Процедура розгляду клопотання та порядок примусового виконання визначається внутрішнім законодавством Договірної Сторони.

Як визначено частиною 2 статті 54 згаданої Конвенції, суд, на розгляді якого знаходиться клопотання про визнання та виконання рішення іноземного суду, не розглядає суть рішення, а обмежується перевіркою того, чи дотримано при його винесенні всіх вимог, визначених Конвенцією для визнання і виконання іноземного рішення.

Необхідно зазначити, що Конвенція містить чіткий перелік умов, коли може бути відмовлено у визнанні іноземного судового рішення, зокрема це такі випадки:

1. Згідно законодавства Договірної Сторони, де винесено рішення, воно не набрало законної сили або не підлягає виконанню, крім тих рішень, що підлягають виконанню до набрання законної сили.

2. Відповідач не брав участі у судовому засіданні через те, що йому або його представнику не було своєчасно та належним чином вручено виклик до суду.

3. У справі між тими самими сторонами, про той самий предмет та на тих самих підставах на території Договірної Сторони, де необхідно визнати та виконати рішення, вже було винесено рішення, яке набрало законної сили, або вже визнано рішення іншої держави, або судом цієї Договірної Сторони вже було раніше порушено провадження по даній справі і її розгляд триває.

4. Справу віднесено до виключної компетенції Договірної Сторони, де необхідно визнати та виконати рішення, відповідно до положень цієї Конвенції або законодавства цієї держави.

5. Не надано документ, що підтверджує угоду сторін, у справах договірної підсудності.

6. Пропущено строк давності представлення рішення до примусового виконання, визначений законодавством Договірної Сторони, суд якої розглядає клопотання про визнання та виконання іноземного судового рішення.

У випадку, коли всіх вимог дотримано і відсутні підстави для відмови у визнанні рішення, суд виносить ухвалу про допущення рішення іноземного суду до примусового виконання та видає свій виконавчий документ.

У випадку незгоди з рішенням суду про відмову у визнанні та виконанні іноземного судового рішення зацікавлена особа має право оскаржити його до суду вищої інстанції згідно з внутрішнім законодавством держави, на території якої розглядалося клопотання.

Аналіз практики свідчить, що середній строк від направлення клопотання на розгляд до прийняття компетентним судом рішення по суті складає шість місяців.

Завідувач сектором представництва інтересів держави та органів юстиції в судах Головного управління юстиції у Закарпатській області
С.В. Росоха

Перелік нормативно-правових актів зареєстрованих Головним управлінням юстиції у Закарпатській області протягом червня 2011 року

1. Порядок складання та подання запитів на публічну інформацію, розпорядником якої є Головне управління юстиції у Закарпатській області та форми для подання запиту на отримання публічної інформації, затверджений наказом від 16.06.2011 року № 312/01-08, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 16.06.2011 року за № 48/1019;

2. Технологічна схема митного контролю та митного оформлення товарів та транспортних засобів у міжнародному пасажирському пункті пропуску «Солотвино» для автомобільного та пішохідного сполучення на кордоні з Республікою Румунія, затверджена наказом Чопської митниці від 17 травня 2011 року № 682, зареєстрована в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 23.06.2011 року за № 49/1020;

3. Технологічна схема митного контролю та митного оформлення товарів та транспортних засобів у міжнародному пасажирському пункті пропуску «Дзвінкове» для автомобільного сполучення на кордоні з Угорською Республікою, затверджена наказом Чопської митниці від 17 травня 2011 року № 683, зареєстрована в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 23.06.2011 року за № 50/1021;

4. Технологічна схема митного контролю та митного оформлення товарів та транспортних засобів у міжнародному пасажирському пункті пропуску «Косино» для автомобільного сполучення на кордоні з Угорською Республікою, затверджена наказом Чопської митниці від 17 травня 2011 року № 684, зареєстрована в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 23.06.2011 року за № 51/1022;

5. Технологічна схема митного контролю та митного оформлення товарів та транспортних засобів у міжнародному пасажирському пункті пропуску «Лужанка» для автомобільного сполучення на кордоні з Угорською Республікою, затверджена наказом Чопської митниці від 17 травня 2011 року № 685, зареєстрована в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 23.06.2011 року за № 52/1023;

6. Технологічна схема митного контролю та митного оформлення товарів та транспортних засобів у міжнародному пасажирському пункті пропуску «Вилок» для автомобільного сполучення на кордоні з Угорською Республікою, затверджена наказом Чопської митниці від 17 травня 2011 року № 686, зареєстрована в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 23.06.2011 року за № 53/1024;

7. Технологічна схема митного контролю та митного оформлення товарів та транспортних засобів у міжнародному пасажирському, вантажному пункті пропуску «Дякове» для автомобільного сполучення на кордоні з Республікою Румунія, затверджена наказом Чопської митниці від 17 травня 2011 року № 687, зареєстрована в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 23.06.2011 року за № 54/1025;

8. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Буштино, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 775, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 24.06.2011 року за № 55/1026;

9. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Виноградів, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 776, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 24.06.2011 року за № 56/1027;

10. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Берегове, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 777, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 24.06.2011 року за № 57/1028;

11. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Хуст, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 778, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 24.06.2011 року за № 58/1029;

12. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Боржава, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 779, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 24.06.2011 року за № 59/1030;

13. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Рокосово, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 780, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 24.06.2011 року за № 60/1031;

14. Положення про тимчасову зону митного контролю на території ТзОВ «Новітекс», затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 781, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 24.06.2011 року за № 61/1032;

15. Положення про тимчасову зону митного контролю на території ДП «Мода Проджест», затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 782, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 24.06.2011 року за № 62/1033;

16. Положення про постійну зону митного контролю на території ТзОВ «Виноградівський райагротехсервіс», затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 783, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 24.06.2011 року за № 63/1034;

17. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Вилок, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 784, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 25.06.2011 року за № 64/1035;

18. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Чорнотисів, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 785, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 25.06.2011 року за № 65/1036;

19. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Солотвино-2, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 786, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 25.06.2011 року за № 66/1037;

20. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Тересва, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 787, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 25.06.2011 року за № 67/1038;

21. Положення про тимчасову зону митного контролю на території залізничної станції Тячів, затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 788, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 25.06.2011 року за № 68/1039;

22. Положення про тимчасову зону митного контролю на території АТ ВВТШО «Троно», затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 789, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 25.06.2011 року за № 69/1040;

23. Положення про тимчасову зону митного контролю на території ТзОВ «Платі Юкрейн Лімітед», затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 790, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 25.06.2011 року за № 70/1041;

24. Положення про тимчасову зону митного контролю на території газозимірювальної станції «Теково», затверджене наказом Чопської митниці від 9 червня 2011 року № 791, зареєстроване в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області 25.06.2011 року за № 71/1042;

Головний спеціаліст відділу державної реєстрації нормативно-правових актів, правової роботи, правової освіти та систематизації законодавства Головного управління юстиції у Закарпатській області
Галас М.П.

Графік візних прийомів начальником управління, першим заступником та заступниками начальника Головного управління юстиції у Закарпатській області за місцем проживання та праці громадян на III квартал 2011 року

№	Прізвище, ім'я, по-батькові	Посада	Дні прийому за місцем проживання громадян
1	Ільницький Петро Михайлович	начальник управління	27.07.2011р.- Воловецький р-н 17.08.2011р.- Міжгірський р-н 28.09.2011р.- Мукачівський р-н
2	Алмаші Іван Миколайович	перший заступник начальника управління	14.07.2011р.- Мукачівський р-н 11.08.2011р.- Свалявський р-н 08.09.2011 р.- Великоберезнянський р-н
3	Бортейчук Юрій Юрійович	заступник начальника управління	06.07.2011р.- Тячівський р-н 03.08.2011р.- Рахівський р-н 07.09.2011р.- Перечинський р-н
4	Дан Микола Йонашович	заступник начальника управління – начальник відділу нотаріату та контролю за наданням правничих послуг	15.07.2011р.- Великоберезнянський р-н 19.08.2011р.- Перечинський р-н 16.09.2011р.- Свалявський р-н
5	Митровка Любов Іванівна	в.о. заступника начальника управління – начальника відділу державної реєстрації нормативно-правових актів, правової роботи, правової освіти та систематизації законодавства	15.07.2011р.- Воловецький р-н 19.08.2011р.- Тячівський р-н 16.09.2011 р.- Ужгородський р-н
6	Панова Наталія Володимирівна	заступник начальника управління – начальник відділу державної виконавчої служби	13.07.2011р.- РВ ДВС Іршавського РЮО 10.08.2011р.- РВ ДВС Воловецького РЮО 14.09.2011р.- РВ ДВС Хустського РЮО
7	Юркуц Наталія Іванівна	заступник начальника управління – начальник відділу реєстрації актів цивільного стану	19.07.2011р.- Ужгородський р-н 16.08.2011 р.- Берегівський р-н 20.09.2011р.- Рахівський р-н